

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 stycznia 2013 r.,
sprawy **M. R. i R. O.**
skazanych z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 5 marca 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 18 maja 2011 r. postanowił:

- 1. oddalić obie kasacje uznając je za oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Kasacje wniesione w imieniu obu skazanych są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ podobne mankamenty odnoszą się do obu skarg, możliwe jest ich łączne omówienie.

Skarżący tylko pozornie podnoszą w obu kasacjach zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałyby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowano je przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacje zostały zatem wywiedzione wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego

jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy, że w apelacji obrońcy skazanego R. O. podniesiono zarzuty naruszenia dokładnie tych samych przepisów procesowych, co wskazane wcześniej w apelacji, a zatem ponowne ich przedstawienie jest na etapie postępowania kasacyjnego niedopuszczalne, gdyż postępowanie to nie ma charakteru instancyjnego. Obrońca nie podjął nawet próby powiązania stawianych w kasacji zarzutów z przebiegiem postępowania odwoławczego. Byłoby to zresztą o tyle bezprzedmiotowe, że zarzuty apelacyjne zostały przez Sąd Odwoławczy wnikliwie rozpoznane i omówione w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu. Nie może być zatem mowy w niniejszej sprawie o naruszeniu art. 433 § 1 k.p.k., czy 457 § 3 k.p.k.

Mając zatem na uwadze wskazane powyżej okoliczności i zestawiając je z zarzutami podniesionymi w kasacji, stwierdzić należy jedynie, że:

- zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca,
- art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II – instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Podobnie ocenić trzeba kasację obrońcy skazanego M. R. W tym przypadku, w apelacji co prawda postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a w kasacji zarzuty natury procesowej, ale w istocie sprowadzają się one nadal do kwestionowania wartości dowodowej zeznań świadka L. D. oraz pominięcia dowodu z zeznań świadka J. K. W tej sytuacji, na etapie postępowania kasacyjnego skuteczna mogłaby być jedynie ta część zarzutu, która podnosi naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., wszystkie bowiem pozostałe przepisy wskazane jako obrażone, odnoszą się do postępowania przed Sądem I – instancji, nie zaś postępowania odwoławczego. Rzecz jednak w tym, że przedstawione w tym zakresie, w apelacji, zarzuty zostały przez Sąd Odwoławczy rozpoznane i omówione w uzasadnieniu wyroku (odnośnie świadka L. D. na k. 11-12, zaś co do świadka J. K. na k. 15) . Wbrew twierdzeniom obrony, na k. 2877 akt znajduje się informacja z Komendy Powiatowej Policji o trwających ponad dwa lata bezskutecznych poszukiwaniach, w skali ogólnokrajowej, świadka I. D. Sama w sobie ta informacja dawała podstawę

procesową do odczytania zeznań tego świadka. W pełni przekonujące są również wywody Sądu Okręgowego co do potrzeby przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka J. K. i nie dostrzegania takiej potrzeby ze strony oskarżonego i jego obrońcy na etapie postępowania przed Sądem I – instancji.

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.